

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: V. L.
zastoupen advokátem JUDr. Sergeyem Zaripovem, LL.M., sídlem
Václavské náměstí 775/8, Praha
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2023, č.j. MV-136095-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 19. 10. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2023, č.j. MV-136095-4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 18. 7. 2023, č.j. OAM-127191-14/MC-2020

(dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto usnesení bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) zastaveno řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu podané podle § 117d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Důvodem uvedeného postupu byla skutečnost, že žalobce neposkytl prvoinstančnímu orgánu potřebnou součinnost, neboť se přes opakované výzvy nedostavil k prvoinstančnímu orgánu za účelem pořízení biometrických údajů a dalších údajů nezbytných k vydání (výrobě) nového průkazu o povolení k trvalému pobytu.

2. Žalobce žalobu adresoval Městskému soudu v Praze, kterému byla doručena dne 20. 10. 2023. Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 10. 2023, č.j. 4 A 35/2023-10, věc postoupil Krajskému soudu v Plzni jakožto soudu věcně a místně příslušnému. Zdejší soud žalobu obdržel dne 1. 11. 2023.

II.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a obsah prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. Poté uvedl, že objektivně neměl možnost přicestovat do České republiky, což představuje závažný důvod jeho omluvy a zároveň skutečnost zcela nezávislou na jeho vůli. Prvoinstanční orgán dvakrát akceptoval žalobcovu omluvu a stanovil nový termín pro pořízení biometrických a dalších údajů, avšak při třetí žalobcově omluvě tuto nerespektoval a zastavil předmětné řízení o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť v jednání žalobce spatřoval neposkytnutí potřebné součinnosti. Žalobce má za to, že takovýto postup je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, který zakotvuje zásadu legitimního očekávání účastníků řízení, a dovoluje si odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, sp.zn. 1 Afs 50/2009, dle kterého „*existence možnosti účastníků řízení spolehnout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu - právní jistoty*“. Pakliže správní orgán dvakrát akceptoval žalobcovu omluvu a shledal, že mu v pořízení biometrických a dalších údajů brání objektivní a na vůli nezávislá překážka, pak žalobce zcela legitimně očekával, že v nastolené praxi bude správní orgán pokračovat i nadále. Argument, že správní orgán žalobce upozornil na to, že správní řízení může být zastaveno, je lichý, neboť předmětné upozornění bylo součástí i předchozích dokumentů adresovaných žalobci. Byť žalobce chápe, že správní řízení trvalo poměrně dlouhou dobu, považuje za nutné přihlédnout ke skutečnosti, že se nacházel ve zcela specifické a bezprecedentní situaci, a to nejen ve vztahu k tomu, že disponoval pobytovým oprávněním na území, ale neměl již platný průkaz povolení k pobytu - což ostatně zmiňuje i napadané rozhodnutí, ale rovněž ve vztahu k aktuální geopolitické situaci. Velvyslanectví České republiky v Moskvě skutečně částečně obnovilo svoji vízovou činnost, nicméně žalobce si dovoluje podotknout, že v období pandemie Covid-19 byla zavedena přísná protipandemická opatření. Načež i přes tato opatření velvyslanectví uvádělo, že je velmi vytíženo. Žalobce je osobou pokročilého věku a je tak logické, že nechtěl podstupovat zvýšené riziko nákazy a případných závažných zdravotních komplikací, které jsou s onemocněním Covid-19 u seniorů spojeny. V důsledku současného válečného konfliktu na území Ukrajiny pak velvyslanectví i nadále operuje pouze v omezeném režimu. Žalobce proto vycházel z výzev, které mu adresoval

správní orgán. V těchto jej vyzýval k osobní účasti na pracovišti Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, na adrese Krymská 1598/47, 360 01 Karlovy Vary. Jelikož však žalobci objektivní skutečnosti bránily v přicestování na území České republiky, žádal opakovaně o stanovení nového termínu. Pokud žalovaná vyhodnotila tento postup žalobce jako neposkytnutí součinnosti, domnívá se žalobce, že ze strany žalované byl porušen § 4 odst. 4 správního řádu, neboť mu nebylo umožněno uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, byť jednal na základě doslovného znění jemu adresovaných písemností a v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce rovněž nesouhlasí s argumentací žalované, že v dané situaci nelze aplikovat § 64 odst. 1 správního řádu, neboť nebyla odeslána výzva k odstranění vad žádosti. Pokud totiž prvoinstanční orgán v písemnostech formálně označených jako „Výzva k osobní účasti na úkonu v řízení o žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k trvalému pobytu“ žalobce upozorňuje na zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jedná se materiálně o výzvu k odstranění vad žádosti. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č.j. 9 Azs 210/2016-48, zastává názor, že zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) [správního řádu] nebylo na místě. Žalobce totiž po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracoval a řádně jej informoval o všech objektivně závažných a na jeho vůli nezávislých skutečnostech, které mu znemožňovaly návrat na území České republiky. Žalobce se tak domnívá, že v nastalé situaci nelze jeho jednání kvalifikovat jako závažnou vadu řízení, pro kterou by jej bylo možné zastavit, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24. Závěrem si žalobce ve vztahu k § 117d odst. 5 zákona o pobytu cizinců dovoluje odkázat ještě na právní názor vyjádřený Veřejným ochráncem práv ve zprávě o šetření ze dne 6. 4. 2012, sp.zn. 239/2011/VOP/JŠM: „*Ustanovení § 83 zákona o pobytu cizinců provázalo povolení k trvalému pobytu s institutem „Právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropském společenství na území“ (ustanovení § 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). V návaznosti na čl. 8 odst. 3 směrnice 2003/109/ES se podle ustanovení § 84 zákona o pobytu cizinců povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta vyznačuje záznamem do průkazu o povolení k pobytu (vydávaneého podle ustanovení §78 a násl. zákona o pobytu cizinců). S ohledem na skutečnost, že zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců oba instituty provázel, mělo by i prodloužení a vydání nového průkazu o povolení k pobytu v těchto případech respektovat požadavky směrnice 2003/109/ES týkající se vydání povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta, uvedené v čl. 8 odst. 2 této směrnice. Směrnice předpokládá, že povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta se po uplynutí doby platnosti automaticky, případně na žádost, prodlužuje. Směrnice pojímá prodloužení povolení k pobytu víceméně jako automatický proces, který není spojen se zkoumáním podmínek pro přiznání, resp. pro pozbytí, právního statusu dlouhodobě pobývajících rezidenta. Z toho dovozují, že nevydání průkazu o povolení k pobytu cizinci s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajících rezidenta s poukazem na ustanovení § 80 odst. 3 (v současnosti ustanovení § 117d odst. 5) zákona o pobytu cizinců, by patrně bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z výše uvedené směrnice.“ Vzhledem ke shora uvedenému se žalobce za použití analogie domnívá, že zastavení řízení s prostým odkazem na § 117d odst. 5 zákona o pobytu cizinců je v rozporu s mezinárodními závazky vyplývajícími pro Českou republiku ze směrnice 2003/109/ES.*

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní námitky odmítá a odkazuje na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Žaloba dle žalované nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s odvolacími námitkami žalobce, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalovaná je přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

5. Žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních, žalovaná se z jednání omluvila.

V.

Posouzení věci soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Podle § 117d odst. 5 zákona o pobytu cizinců splňuje-li cizinec podmínky pro prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu, je povinen se na výzvu osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka. Cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
8. Řízení o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu je specifickým „řízením“, pro jehož úspěšné zakončení nepostačuje pouze podání žádosti a prosté ověření skutečnosti, zda je cizinec nositelem pobytového oprávnění opravňující k vydání průkazu, nýbrž je navíc třeba osobní aktivity cizince v podobě osobního dostavení se na ministerstvo. Zákon výslovně zmiňuje nutnost „předání“ biometrických údajů cizince a jeho podpisu. Za součást perfektní „žádosti“ je tedy nezbytné považovat i „předání“ biometrických údajů cizince a jeho podpisu.
9. Z pohledu těchto závěrů je nutné považovat postup správních orgánů podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, postup, za správný.
10. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
11. Žalobce byl vyzván celkem třikrát, přičemž od zahájení řízení do jeho zastavení uplynula doba více než tři let, od první výzvy k odstranění vad pak více jak dva roky. Žalobce byl

současně poučen o tom, že pokud výzvě nevyhoví, bude řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vady, které byl žalobce povinen odstranit, byly vadami podstatnými, neboť bez jejich odstranění nebylo možné žádosti žalobce o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu vyhovět, resp. vydat průkaz o povolení k pobytu a umožnit žalobci jeho převzetí.

12. Rozhodnutí správních orgánů tak nelze považovat z nezákonná.
13. Žalobce objektivně nemohl nabýt oprávněného očekávání, že bude znovu vyhověno jeho v pořadí třetí „omluvě“, neboť správní orgány by nepochybily, pokud by řízení zastavily již po nevyhovění první výzvě k odstranění vad podání. Poskytnutí dalších termínů bylo výrazem benevolence a snahy umožnit žalobci odstranění vad, nikoli výrazem snahy o přesvědčení žalobce o tom, že správní řízení lze „nekonečně“ prodlužovat.
14. Ač žalobce tvrdí, že mu v osobní přítomnosti „bránily objektivní skutečnosti“, jejich existenci, tedy že a kdy se a proč neúspěšně pokusil výzvám prvoinstančního rozhodnutí vyhovět, konkrétně netvrdil ani nedoložil. Žalobce ani nenaznačil, kdy má za to, že do České republiky dorazí. Navíc, jak uvedl žalovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, *„odvolatel disponuje nadále povolením k trvalému pobytu, jakmile bude mít možnost se vrátit na území, případně si zajistí patřičné doklady na zastupitelském úřadu, může opět požádat o vydání průkazu povolení k pobytu“*. Poté kdy žalobce pojme vážný úmysl přicestovat na území České republiky a přicestuje, nebude vydání průkazu o povolení k pobytu na základě nové žádosti nic bránit.
15. Správní rozhodnutí nejsou rozhodnutími o definitivním odejmutí žalobcova práva. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ani k žalobcem namítanému porušení „směrnice 2003/109/ES“.
16. Pokud jde o odkaz žalobce na ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle kterého správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2, ani tento není důvodný. Přerušování řízení z tohoto důvodu přichází v úvahu pouze po dobu běhu lhůty k odstranění vad žádosti, což by postavení žalobce nijak nezměnilo, neboť po uplynutí této lhůty by bylo v řízení opět pokračováno a opět by došlo k zastavení řízení. Tomu odpovídá i znění § 64 odst. 4 věta první správního řádu, podle kterého řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou.
17. Zcela nad rámec uvedeného by mohlo být na věc pohlíženo i z pohledu § 155 odst. 3 správního řádu, podle kterého pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly. Tedy pokud by průkaz o povolení k pobytu byl považován za „osvědčení“. Na základě postupu podle tohoto ustanovení by bylo shledáno, že vydání průkazu o povolení k pobytu brání neposkytnutí potřebné součinnosti, tj. absence biometrických údajů a podpisu, a žalobce by o tom byl pouze písemně vyrozuměn. Výsledek by byl pro žalobce také nepříznivý.

VI.

Rozhodnutí soudu

18. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

19. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

20. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. března 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce